

Chuyện Tình Qua Internet

Chuyện Tình Qua Internet

Hà Khánh Phương

Chúng tôi quen nhau cũng khá lâu, thư đi thư về, thư qua thư lại, những đôi trao gần như là xói mòn vào tận tâm tư của mỗi chúng tôi. Còn gì mà chúng tôi không tỏ rõ cho nhau nghe đâu, từ chuyện lớn đến việc nhỏ, nhất nhất buồn vui gì cũng nói ngay, chỉ sợ ngày mai rồi sẽ không nói được y như vậy.

Và bây giờ, sau mấy năm tìm hiểu, chúng tôi quyết định gặp mặt nhau.

Hôm nay, trước giờ đến chỗ hẹn, chúng tôi còn gọi cho nhau.

Bên kia đầu dây nói, giọng của Trung Kiên vang lên đầy tự tin:

- Nguyệt Yên, chúng mình đến điểm hẹn nhé.
- Vâng, em đến ngay mà.
- Em nhớ cho anh màu áo để nhận diện.
- Em sẽ mặc áo trắng, trên ngực áo cài hoa hồng đỏ.
- Sao hoa hồng đỏ?
- À, vì em còn mẹ.
- Vậy anh sẽ mặc áo đen và trên ngực áo sẽ cài hoa hồng trắng, vì anh không còn mẹ.
- Đúng như vậy anh Trung Kiên nhé.
- OK.

.....

Cách mấy tiếng đồng hồ sau, tại điểm hẹn, Trung Kiên ngồi trong quán cà phê, tay cầm chiếc ảnh nhỏ của Nguyệt Yên xem lại cho có xem, chớ thật ra gương mặt của cô bạn gái Nguyệt Yên đâu còn lạ gì qua tâm não của anh nữa. Một ngày không biết bao nhiêu lần, anh đã ngắm nhìn bạn gái qua tấm ảnh nhỏ lấy ra từ mạng internet, và có lẽ không thể nào không nhận ra cô bạn gái ngay bây giờ. Qua ảnh, Nguyệt Yên khá đẹp, với mái tóc dài đen mượt, gương mặt trắng mịn thanh tú, đôi mắt thì đẹp làm sao, nhưng với ánh mắt lại buồn da diết. Gương mặt và ánh mắt có thể làm tê dại những ai trong tuổi yêu đương khó tránh khỏi xao xuyên cõi lòng, dù ở hạng tuổi nào.

Đã quá hơn ba mươi phút, vẫn chưa thấy ai mặc áo trắng cài hoa hồng đỏ xuất hiện. Vì Trung Kiên ngồi ở vị trí dễ nhìn người đối diện, nhưng ngược lại khó có ai nhìn thấy anh vì chỗ có lẽ hơi khuất. Mãi ngóng tìm hình dáng người thương sao chẳng thấy, anh lại suy nghĩ miên man và mặc cảm cho thân thể mình, tuổi "hơi quá già" so với người yêu, da lại đen nhánh như người Phi Châu, bàn tay trái co cứng lại không duỗi ra được vì bị tai nạn nghề nghiệp ngày trước, thì làm sao xứng với một người đẹp như Nguyệt Yên? Tội cho em yêu quá đi thôi! Anh như cây thông già cằn cỗi không biết sẽ gục ngã bởi cơn gió giông ngày nào, thì làm sao mà mơ ước cùng em đi trọn hết đoạn đường tình còn lại. Anh quyết định, và vội khoát chiếc áo ca rô vào, luôn thể anh gỡ bông hoa hồng trắng ra khỏi ngực áo anh. Quá chua xót cho thân phận, anh ngồi nép mình vào tận góc cùng, và chỉ mong cho mình tan biến đi, để khỏi nghe lòng đau nhói vì mặc cảm thân mình quá xấu xa, sẽ gây buồn chán cho người mình yêu.

Anh không đành lòng nhìn thấy em thất vọng, anh không muốn thấy em buồn, anh không muốn thấy gương mặt em gợn nét ưu tư phiền não, em còn quá trẻ, em phải được vui tươi và hạnh phúc, và anh, anh muôn ngàn lần không, anh không được phép làm em đau khổ.

- Hãy tha lỗi cho anh, Nguyệt Yên ơi! Anh không thể, không thể em ơi!

Và anh đau đớn cùng dứt khoát rời khỏi ghế, đi nhanh vào cuối phố không nhìn lại phía sau lưng một lần.

Anh đang chạy trốn một tình yêu, một tình yêu thánh thiện chỉ muốn cho người mình yêu tìm được hạnh phúc hoàn hảo.

Tạm biệt em yêu !

Tạm biệt Nguyệt Yên.

Mãi mãi tạm biệt người tình internet.

Bao giờ anh nhận được tin em lập gia đình, anh sẽ gửi lời chúc mừng.

Xin chào em.

Anh cúi đầu đi qua con đường dài hun hút, nắng chiều nhạt màu, bóng anh nghiêng ngả đổ.

.....

Cô gái ngồi trên xe lăn, có mái tóc dài đen huyền đối nghịch với gương mặt trắng đẹp của cô. Thỉnh thoảng cô gái liếc nhìn chiếc đồng hồ nhỏ đeo ở cánh tay để trần trắng mịn.

Gương mặt cô gái thoáng buồn, chiếc xe lăn không đến nơi hẹn, mà ngừng lại cách đó khoảng vài chục mét ở một xe nước mía. Uống nước và chuyện trò với cô chủ quán vui tươi:

- Em đẹp quá, chị là phụ nữ mà còn phải mẹ

- Chị nói quá, làm em ngượng.

- Nhưng sao em lại..

Cô gái buồn buồn trả lời :

- Lúc nhỏ em bị sốt tê liệt, mặc dù gia đình đã hết lòng cứu chữa

- Từ đó đến nay, em tiếp tục điều trị ?

- Lúc năm tuổi em không đi lại được, bây giờ có thể lần theo đồ vật trong nhà để đi từng bước, nhưng khi ra ngoài phải sử dụng xe lăn.

- Em đã lập gia đình chưa ?

- Dạ chưa

- Cũng đâu có gì đáng ngại nếu gặp được người chồng thật sự yêu thương em.

- Chắc em không dám nghĩ tới chuyện đó nữa

Cô gái là Nguyệt Yên.

Lớn lên trong sự thương yêu của gia đình, nhưng lúc nào cô cũng sầu buồn và luôn mặc cảm cho thân phận tật nguyền của mình. Cô chỉ còn biết tìm vui qua trang thơ văn internet. Rồi một ngày cách đây mấy năm, một lời thư gửi đến cho cô, xin được kết bạn, ôi, sao mà hạnh phúc quá, còn có người làm bạn với một kẻ cô đơn đầy mặc cảm bệnh tật. Xin hãy tha thứ cho em, em đã dối không tiết lộ sự khuyết tật về mình, Và những ngày tháng qua đi trong sự cởi mở, khuyên nhủ nhau chân thành. Đến ngày cả hai như hiểu và thương nhau từ kiếp trước, đã nhận lời sẽ đi đến hôn nhân. Hôm nay là ngày hai người hẹn gặp để trao nhau những toan tính cho mai sau quyết định ngày thật sự sống chung.

Nhưng bây giờ, Nguyệt Yên lại lo sợ, ngày mai biết có còn nguyên vẹn mảnh tình khi anh biết mình khuyết tật như vậy ? Cô thấy tủi hổ cho thân mình. Thân tàn tật làm sao lo tròn trách nhiệm đối với chồng, với con, mà chỉ là gánh nặng cho người mình yêu thôi. Cô mãi ray rức về sự im lặng vì bệnh tật của mình. Đây có phải là sự dối trá đối với người mình yêu không ? Hay chỉ muốn thử thách lòng can đảm của cô với người yêu cô

Nhưng rồi cũng vì mặc cảm một chân mang tật teo cọ, cô quyết định không thể nào chấp nhận để phiền lụy cho người thương, thà cô âm thầm rút lui trước, chứ không để khó xử cho người cô yêu

- Trung Kiên ơi, anh ơi ! Em dù có vạn khổ nghìn sầu vì phải quyết định xa anh, em cũng không thể để cho anh mang gánh nặng vào đời anh mãi được. Anh phải được hạnh phúc, anh phải gặp một người vợ hoàn toàn về thể chất cũng như về đức hạnh. Em xin rút lại lời hứa ngày nào với anh là chấp nhận làm vợ anh (anh đâu biết em mang tật) Anh hãy cho em xin lỗi anh vậy

Tạm biệt anh, tạm biệt !

Cô vội mặc vào người chiếc áo khoát hoa sắc sỡ những màu, cánh hoa hồng đỏ cũng được cho vào túi áo

Cô cho chiếc xe lăn đi nhanh.

Có tiếng của chị chủ hàng nước mía :

- Còn tiền thôi lại, cô ơi

Nhưng cô không quay lại. Đôi dòng lệ tủi thân phận lăn dài trên đôi má xinh đẹp của cô. Ngày nào được tin anh lập gia đình và sống hạnh phúc bên vợ đẹp con ngoan là ngày đó em sẽ gửi lời chúc mừng đến anh.

Anh hãy hiểu cho em, xin anh hãy quên chuyện tình mình, chuyện tình qua internet.

Trời bỗng đổ cơn mưa giông, cô gái đáng thương cô đơn âm thầm, đi trên chiếc xe lăn dưới cơn mưa bắt đầu nặng hạt.

12/9/2006